

Tinget har altsaa den Gang taget Stilling til Spørgsmaalet, men nu vil det jo vise sig, hvad Tinget mener fremdeles om dette Spørgsmaal, om det mener, at vi skal gaa tilbage til den Ordning, som vi havde, indtil vi fik de midlertidige Bestemmelser. Det kan være fristende for mange at sige: Navnet er lettere at huske, det er ikke saa let at huske, hvilken Kreds Medlemmet hører til, og hvilket Nummer han har indenfor Kredsen. Det forekommer mig imidlertid, at denne Ulempe ikke er stor, den vil man let kunne komme over. Naar man vil diskutere med et Medlem, kan man jo have Medlemsfortegnelsen hos sig og kan indføre det paagældende Medlems Betegnelse efter Kreds og Nummer paa den Noteringsseddel, som vi jo alle benytter, naar vi skal diskutere med andre Medlemmer. Det Punkt vil altsaa ikke volde særlig Vanskelighed, og det forekommer mig, at vi derved overholder den Forhandlingstone, vi tidligere har haft, og som vi har været glade ved, ved ikke at benævne Medlemmerne ved Navn. Man fristes da ikke let til at benytte den direkte Tiltale, der jo aldrig kan være heldig i en Diskussion i en lovgivende Forsamling.

Jeg kommer saa til det sidste Ændringsforslag, Nr. 5. Det var egentlig denne Bestemmelse, der var Aarsagen til, at vi i den sidste korte Rigsdagssamling ikke kom til at gøre Indstilling til Tinget angaaende Ændringer i Forretningsordenen. Valgloven forudsætter jo, at der skal være Stedfortrædere, som i visse Tilfælde kan træde til, og det er en Selvfølge, at naar et Medlem udtræder af Tinget, maa Stedfortræderen træde til. Men det store Spørgsmaal bliver: i hvilke andre Tilfælde kan der være Tale om at lade Stedfortræderen tage Sæde i Tinget? Det har været overordentlig vanskeligt at tage Stilling til dette Spørgsmaal. Vi har i Udvalget ikke ment, at der i Forretningsordenen kunde sættes en bestemt Regel for, i hvilke andre Tilfælde en Stedfortræder skal tage Sæde i Tinget, vi mener, at Tinget i hvert enkelt Tilfælde maa afgøre, naar Tidspunktet er inde dertil. Vi foreslaar derfor, at naar et Medlem i mindst 3 Maaneder ikke har kunnet deltage i Tingets Møder, kan Tinget tage Beslutning om, at Stedfortræderen kan tage Sæde i Tinget.

Dette er de Ændringsforslag, som er stillede i den foreliggende Indstilling, og jeg skal paa Udvalgets Vegne anbefale at stemme for Ændringsforslagene Nr. 1, 2

og 5 og paa Flertallets Vegne anbefale at stemme for Ændringsforslag Nr. 3.

H. P. Hansen (Sorø Amt): Paa et Mindretals Vegne skal jeg anbefale Ændringsforslag Nr. 4, der gaar ud paa at lovfæste den Ordning, der har været gældende her i Tinget i ca. det sidste halve Aars Tid. Mindretallet har ikke kunnet tiltræde Flertallets Forslag om nu at vende tilbage til den tidligere Ordning, hvorefter man omtalte Medlemmerne ved at sige „det ærede Medlem“ og tilføje Kredsen Navn. Det fremgik ogsaa af den ærede Ordførers Udtalelser, at det vilde være uhyre vanskeligt at vende tilbage til disse Tilstande, idet man f. Eks. ikke mere kan sige „det ærede Medlem fra Bælum“, da der nu er to Repræsentanter fra denne Kreds, og man derfor bliver henvist til at skulle benævne Medlemmerne ved den Amts- eller Storkreds, som de nu repræsenterer. Da man for to Aar siden diskuterede denne Sag, blev der fra flere ærede Medlemmers Side fremsat den Paastand, at hvis man gik over til den Ordning, at Medlemmerne kunde omtale hinanden ved at benævne hinanden ved Navn, vilde det medføre, at Forhandlingerne her i Tinget hurtigt vilde antage saa frie Former, at Niveauet blev sænket ganske betydeligt. Jeg tror, at den Praksis, der nu er indført, har vist, at denne Paastand er ganske uholdbar. De Eksempler, som den ærede Ordfører fremførte, og hvorefter et Medlem endogsaa har tiltalt et andet Medlem med „du“, maa jo sikkert bero paa, at det er undgaaet den ærede Formands Opmærksomhed. Thi hvis Formanden havde hørt det, vilde han naturligvis med den Magt og Myndighed, som han er forlenet med, straks være skredet ind og have belært det ærede Medlem om, at der nu en Gang er Forskel paa Forhandlingstonen her paa Rigsdagen og ude ved Vælgermøderne. Derfor føler jeg mig overbevist om, at saa frie Forhandlingsformer vil vi aldrig komme ind i. Hvis et nyt Medlem skulde tillade sig en saa fri Tone, er jeg sikker paa, at en hvilken som helst Formand, og ikke mindst den nuværende Formand, med Magt og Myndighed straks vilde paatale det. Der er altsaa ingen Fare i saa Henseende. Jeg tror ogsaa, at den Praksis, som nu har været gældende det sidste halve Aars Tid, og som blev nødvendiggjort ved Valgloven af 1920, har vist sig hensigtsmæssig. Det var jo Hr. Klaus Berntsen — som jo i 1918 var en varm Talsmand for, at man